

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Ivo Pospíšila a soudkyň Lenky Bursíkové a Sylvy Šiškeové v právní věci žalobkyně: **DML s.r.o.**, se sídlem Dandova 2619/13, Praha 9, zastoupené Mgr. Pavlem Kopou, advokátem se sídlem Hlinky 57/142a, Brno, proti žalovanému: **Generální finanční ředitelství,** se sídlem Lazarská 15/7, Praha 1, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 2. 2025, č. j. 14515/25/7700-50128-110726, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 20. 11. 2025, č. j. 30 Af 11/2025-178,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalobkyně **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Předmětem sporu v nynější věci je, zda byly splněny podmínky pro nařízení obnovy daňového řízení. Nejvyšší správní soud se však s ohledem na to, jak byla formulována kasační stížnost, zabýval pouze námitkou nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu, které nepřisvědčil.

[2] Správce daně doměřil žalobkyni čtyřmi platebními výměry ze dne 27. 2. 2023 DPH za zdaňovací období březen až červen 2018 a deklaroval povinnost uhradit související penále. Shledal totiž, že se žalobkyně měla účastnit podvodu na DPH. Odvolání žalobkyně zamítlo Odvolací finanční ředitelství rozhodnutím ze dne 9. 1. 2024 a dodatečné platební výměry

potvrdilo. Proti tomuto rozhodnutí brojí žalobkyně žalobou vedenou u Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka Pardubice (sp. zn. 52 Af 8/2024).

[3] Podáním ze dne 25. 6. 2024 navrhla žalobkyně obnovu daňového řízení s odkazem na úřední záznam ze dne 22. 3. 2024 o podaném vysvětlení učiněném v jiném (trestním) řízení. Odvolací finanční ředitelství návrh na povolení obnovy řízení zamítlo rozhodnutím ze dne 3. 12. 2023. Odvolání žalobkyně proti tomuto rozhodnutí zamítl žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím.

[4] Proti tomu rozhodnutí brojila žalobkyně u Krajského soudu v Brně, který ji zamítl v záhlaví označeným rozsudkem.

[5] Krajský soud předeslal, že žalovaný vyšel z nesprávného právního názoru, že záznam o vysvětlení podaném v trestním řízení nemůže vést k obnově daňového řízení podle § 117 odst. 1 písm. a) zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, protože byl vyhotoven až po pravomocném skončení daňového řízení. To krajský soud považoval za nepochopení časové podmínky vztahující se na důkazy, jež mají odůvodnit obnovu řízení. Jelikož se vysvětlení podané v trestním řízení týkalo skutečností, které nastaly již v době, kdy se uskutečňovala sporná zdanitelná plnění, a nikoliv skutečností, které by nastaly až po právní moci odvolacího rozhodnutí, byla ve skutečnosti časová podmínka splněna. To, že k podání vysvětlení došlo až po skončení daňového řízení, nehraje při posouzení časové podmínky žádnou roli.

[6] Stejně tak podle krajského soudu nelze říci, že by snad podmínky pro obnovu řízení nebyly splněny proto, že nově navržený důkaz mohl být uplatněn v řízení již dříve. Osobu, která podala v trestním řízení vysvětlení, totiž žalobkyně navrhla jako svědka již v původním daňovém řízení, avšak pro odepření výpovědi nezjistily tehdy daňové orgány z tohoto důkazního prostředku žádné relevantní skutečnosti.

[7] Krajský soud proto přisvědčil žalobkyni, že obsah úředního záznamu o podaném vysvětlení z trestního řízení teoreticky mohl být v tomto případě novou skutečností či důkazem (potenciálně) odůvodňujícím povolení obnovy řízení ve smyslu § 117 odst. 1 písm. a) daňového řádu. Povinností daňových orgánů tak bylo se s úředním záznamem o podaném vysvětlení seznámit a vyhodnotit jej po obsahové stránce, stejně jako ostatní nově předložené důkazy. Napadené rozhodnutí tak v soudním přezkumu obstálo jen díky tomu, že Odvolací finanční ředitelství tuto svou povinnost splnilo, ačkoliv se mylně domnívalo, že tak činí jen nad rámec nutného odůvodnění. Z jeho rozhodnutí vyplývá, že se Odvolací finanční ředitelství podrobně seznámilo s úředním záznamem i dalšími předloženými listinami a uzavřelo, že tvrzené skutečnosti a důkazy nejsou způsobilé změnit výrok odvolacího rozhodnutí, s čímž se ztotožnil i žalovaný.

[8] Krajský soud považoval rozhodnutí daňových orgánů za srozumitelná, přezkoumatelná a logická. Žádný důvod pro změnu jejich závěrů či pro závěr o jejich nesprávnosti žalobkyně v žalobě nenabídla. Jen opakovaně uváděla, jakou verzi skutkového stavu chce svým návrhem na povolení obnovy řízení prokázat a zkopírovala beze změny argumentaci uvedenou již v samotném návrhu na povolení obnovy řízení. Nepolemizovala tedy vůbec s tím, jak jednotlivé důvody jejího návrhu na obnovu řízení vypořádalo Odvolací

finanční ředitelství. Krajský soud upozornil, že za žalobkyni nemůže domýšlet její argumentaci. Uzavřel proto, že ačkoliv neobstojí závěr žalovaného, že obsah úředního záznamu o podaném vysvětlení není, resp. nikdy nemůže být důvodem pro povolení obnovy daňového řízení, věcné vypořádání návrhu na obnovu řízení v rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství se žalobkyni nepodařilo zpochybnit.

[9] Rozsudek Okresního soudu v Jeseníku ze dne 9. 9. 2025, č. j. 7 T 66/2023 - 2813, který žalobkyně doručila krajskému soudu s doplněním žaloby dne 12. 11. 2025, nebylo možno zohlednit, neboť v době vydání napadeného rozhodnutí ještě neexistoval a současně se vůbec netýká daňového trestného činu.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[10] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) napadla rozsudek krajského soudu kasační stížností, v níž navrhla, aby Nejvyšší správní soud rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

[11] **Stěžovatelka** uvádí, že krajský soud sice správně korigoval nesprávný právní názor žalovaného ohledně časové podmínky nových skutečností, avšak potvrdil závěr, že nové skutečnosti a důkazy nejsou způsobilé ovlivnit výrok původního rozhodnutí. S tím stěžovatelka nesouhlasí. Správní orgány se dostatečně nevypořádaly s úředním záznamem o podaném vysvětlení a dalšími nově předloženými důkazy. Krajský soud se spokojil s odkazem na rozhodnutí správních orgánů. Napadený rozsudek je proto nepřezkoumatelný. Krajský soud pouze konstatoval, že stěžovatelka nepolemizuje s argumentací žalovaného, aniž by se sám vypořádal s konkrétními body návrhu na obnovu řízení a jejich významem pro skutkový stav. Rezignoval tak na svou povinnost přezkoumat napadené rozhodnutí v plném rozsahu. Stěžovatelka pak konstatuje, že v rámci daňové kontroly i navazujících řízení předložila tvrzení a důkazy, že se nemohla účastnit podvodu na DPH. Následně tato tvrzení rekapituluje.

[12] **Žalovaný** ve vyjádření ke kasační stížnosti uvádí, že kasační argumentace se shoduje se žalobními i odvolacími námitkami a tvrzenými důvody pro obnovu řízení. Ty krajský soud vypořádal shodně s důvody pro zamítnutí návrhu na obnovu řízení. Ze stěžovatelčiných podání lze dovodit, že fakticky požaduje kompletní přezkoumání celého případu. To však bude předmětem soudního řízení pod sp. zn. 52 Af 8/2024. Žalovaný akceptuje, že úřední záznam o podaném vysvětlení by mohl představovat novou skutečnost či důkaz odůvodňující povolení obnovy řízení. Odvolací finanční ředitelství se otázkou, zda by to tak mohlo být, podrobně zabývalo v bodech 24 až 34 svého rozhodnutí. Stěžovatelce se tyto závěry nepodařilo věcně zpochybnit. Žalovaný proto navrhuje kasační stížnost zamítnout.

III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[13] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost je projednatelná. Následně přezkoumal rozsudek krajského soudu v rozsahu důvodů uplatněných v kasační stížnosti, včetně důvodů, ke kterým je povinen přihlížet z úřední povinnosti [§ 109 odst. 3 a 4

zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)]. Kasační stížnost **není důvodná**.

[14] Stěžovatelka uplatňuje jedinou námitku, podle níž je napadený rozsudek nepřezkoumatelný, neboť se krajský soud nevypořádal s konkrétními body návrhu na obnovu řízení a jejich významem pro skutkový stav.

[15] Nejvyšší správní soud připomíná, že soudní řízení správní je založeno na dispoziční zásadě. Soud podle § 75 odst. 2 s. ř. s. přezkoumává žalobou napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů, kterými je (až na zákonem a judikaturou stanovené výjimky, které ale v nynější věci nepřicházejí v úvahu) vázán. Podle § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. musí být z žalobních bodů patrno, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné. Jak upřesnil rozšířený senát v rozsudku ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 - 78, č. 2162/2011 Sb. NSS, zákonný požadavek na řádnou formulaci žalobního bodu je naplněn i jen zcela obecným a stručným – nicméně srozumitelným a jednoznačným – vymezením skutkových i právních důvodů tvrzené nezákonnosti nebo procesních vad správního aktu tak, aby bylo zřejmé, v jaké části a z jakých hledisek se má soud věcí zabývat. Současně také platí, že soud není oprávněn ani povinen za žalobce domýšlet argumenty či vybírat z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobcova advokáta.

[16] Nejvyšší správní soud ověřil, že stěžovatelčina žaloba sestávala z úvodní části (I. a II.), v níž rekapitulovala dosavadní průběh správních řízení, dále z části III., v níž stěžovatelka uplatnila námitku týkající se splnění časové podmínky. Tou se krajský soud věcně zabýval zejména v bodech 24 až 27 napadeného rozsudku a stěžovatelka se závěry zde uvedenými v kasační stížnosti výslovně souhlasí. Část IV. žaloby je pak doslovným přepisem bodů 11 až 13 návrhu na povolení obnovy, jen s tou výjimkou, že označení „daňový subjekt“ je nahrazen označením „žalobce“.

[17] Stěžovatelka v ní nijak nereagovala na věcné vypořádání tohoto návrhu, které Odvolací finanční ředitelství provedlo v bodech 24 až 34 prvostupňového rozhodnutí, v nichž se zabývalo jednotlivými okruhy tvrzení a důkazů, na jejichž základě stěžovatelka požadovala nařídit obnovu řízení. Bylo však právě a pouze na ní, aby upřesnila každý důvod, o který svou žalobu opírá, a to po stránce právní i skutkové.

[18] Krajský soud proto správně uzavřel (viz bod 28 napadeného rozsudku), že stěžovatelka v žalobě neuvedla žádné důvody ohledně nesprávnosti závěrů daňových orgánů, které by měly vést k jejich přehodnocení, a že beze změny zkopírovala důvody obsažené v samotném návrhu na povolení obnovy řízení. Nepochybil proto, pokud na základě takto formulované žaloby odkázal na odůvodnění rozhodnutí daňových orgánů, konstatoval, že jsou srozumitelná, přezkoumatelná a logická, a uzavřel, že se stěžovatelce nepodařilo je zpochybnit. Takové vypořádání splňuje vzhledem k formulaci žaloby ze strany stěžovatelky požadavky na odůvodnění soudního rozhodnutí (např. rozsudek NSS ze dne 26. 5. 2016, č. j. 2 Azs 113/2016 - 26, či ze dne 24. 3. 2022, č. j. 9 Ads 22/2020 - 27, bod 10 aj.).

[19] Stěžovatelka se dále mýlí, pokud krajskému soudu vytýká, že rezignoval na svou povinnost „přezkoumat napadené rozhodnutí v plném rozsahu“. Takovou povinnost totiž krajský soud, právě s ohledem na dispoziční zásadu, nemá. Zatímco podle § 114 odst. 2 a 3 daňového řádu je povinností odvolacího orgánu prověřit nesprávnosti a nezákonnosti napadeného rozhodnutí a řízení, které mu předcházelo, bez ohledu na uplatněné odvolací námitky, soud je vázán rozsahem a důvody žaloby. Řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu není pokračováním správního (daňového) řízení, ale je ve vztahu ke správnímu řízení samostatným řízením přezkumným (kontrolním). Správní soud nepokračuje ve správním řízení ve „třetí instanci“, nýbrž jen v rozsahu žalobních námitek kontroluje, zda je rozhodnutí správního orgánu v souladu s právem a zda správní orgán postupoval v souladu s procesními předpisy (rozsudek NSS ze dne 20. 8. 2020, č. j. 5 Ads 332/2019-34, bod 25). V soudním řízení správním vymezuje hranice soudního přezkumu žalobce, resp. stěžovatel.

[20] Ze stejného důvodu se opakovanou argumentací stěžovatelky „přepsanou“ z návrhu na povolení obnovy řízení, resp. ze žaloby a obsaženou v části IV. kasační stížnosti nemůže zabývat ani Nejvyšší správní soud, neboť nejde o důvody, které by mířily proti odůvodnění napadeného rozsudku. Nejde tedy o důvody podle § 103 s. ř. s., a jsou proto nepřípustné ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s.

IV. Závěr a náklady řízení

[21] Nejvyšší správní soud kasačním námitkám nepřisvědčil a neshledal ani vadu, ke které by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Kasační stížnost proto zamítl podle § 110 odst. 1 poslední věty s. ř. s.

[22] O náhradě nákladů řízení rozhodl kasační soud v souladu s § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel ve věci neměl úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalovanému v souvislosti s tímto řízením nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti. Soud mu tedy náhradu nákladů řízení nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. dubna 2026

Ivo Pospíšil
předseda senátu